

LITURGIA SŁOWA

PIERWSZE CZYTANIE

Ml 3,19-20a

Oto nadchodzi dzień palący jak piec, a wszyscy pyszni i wszyscy wyrządzający krzywdę będą słomą, więc spali ich ten nadchodzący dzień, mówi Pan Zastępów, tak że nie pozostawi po nich ani korzenia, ani gałązki. A dla was, czczących moje imię, wszędzie słońce sprawiedliwości i uzdrowienie w jego skrzydłach.

PSALM RESPONSORYJNY

Ps 98,5-9

REFREN:

Pan będzie sądził ludy sprawiedliwie.

Śpiewajcie Panu przy wtórze cytry, przy wtórze cytry i przy dźwięku harfy, przy trąbach i przy dźwięku rogu, na oczach Pana, Króla, się radujcie.

Niech szumi morze i wszystko, co w nim żyje, krąg ziemi i jego mieszkańcy. Rzeki niech klaszczą w dłonie, góry niech razem wołają z radości.

W obliczu Pana, który nadchodzi, bo przychodzi osądzić ziemię. On będzie sądził świat sprawiedliwie i ludy według słusności.

DRUGIE CZYTANIE

2 Tes 3,7-12

Sami wiecie, jak należy nas naśladować, bo nie wzbudzaliśmy wśród was niepokoju ani u nikogo nie jedliśmy za darmo chleba, ale pracowaliśmy w trudzie i zmęczeniu, we dnie i w nocy, aby dla nikogo z was nie być ciężarem. Nie jakobyśmy nie mieli do tego prawa, lecz po to, aby dać wam samych siebie za przykład do naśladowania. Albowiem gdy byliśmy u was, nakazywaliśmy wam tak: Kto nie chce pracować, niech też nie je! Słyszymy bowiem, że niektórzy wśród was postępują wbrew porządkowi: wcale nie pracują, lecz zajmują się rzeczami niepotrzebnymi. Tym przeto nakazujemy i napominamy ich w Panu Jezusie Chrystusie, aby pracując ze spokojem, własny chleb jedli.

ŚPIEW PRZED EWANGELIĄ

Łk 21,28

Nabierzcie ducha i podnieście głowy, ponieważ zbliża się wasze odkupienie.

EWANGELIA

Łk 21,5-19

Gdy niektórzy mówili o świątyni, że jest przyozdobiona pięknymi kamieniami i darami, powiedział: Przyjdzie czas, kiedy z tego, na co patrzycie, nie zostanie kamień na kamieniu, który by nie był zwalony.

Zapytali Go: Nauczycielu, kiedy to nastąpi? I jaki będzie znak, gdy się to dzieć zacznie? Jezus odpowiedział: Strzeżcie się, żeby was nie zwiedziono. Wielu bowiem przyjdzie pod moim imieniem i będą mówić: „Ja jestem” oraz: „Nadszedł czas”. Nie chodźcie za nimi. I nie trwóźcie się, gdy posłyszycie o wojnach i przewrotach. To najpierw musi się stać, ale nie zaraz nastąpi koniec.

Wtedy mówił do nich: Powstanie naród przeciw narodowi i królestwo przeciw królestwu. Będą silne trzęsienia ziemi, a miejscami głód i zaraza; ukażą się

straszne zjawiska i wielkie znaki na niebie. Lecz przed tym wszystkim podniosą na was ręce i będą was prześladować.

Wydadzą was do synagog i do więzień oraz z powodu mojego imienia wlec was będą do królów i namiestników. Będzie to dla was sposobność do składania świadectwa.

Postanówcie sobie w sercu nie obmyślać naprzód swej obrony. Ja bowiem dam wam wymowę i mądrość, której żaden z waszych prześladowców nie będzie się mógł oprzeć ani się sprzeciwić.

A wydawać was będą nawet rodzice i bracia, krewni i przyjaciele i niektórych z was o śmierć przyprawią. I z powodu mojego imienia będziecie w nienawiści u wszystkich. Ale włos z głowy wam nie zginie. Przez swoją wytrwałość ocalicie wasze życie.

Oto słowo Pańskie.

KOMENTARZ

To dramatyczne ostrzeżenie Jezusa przed oszustwami, kataklizmami, w końcu – prześladowaniami, skierowane do uczniów, ma przede wszystkim historyczny wymiar: to wszystko wkrótce się stało. Pierwsi chrześcijanie prześladowani z powodu wiary, mieszkańcy Jerozolimy, którzy zobaczyli zburzoną świątynię, w końcu wyznawcy Chrystusa, którzy szybko przekonali się, że tak wielu powołuje się na Jego imię, chcąc ugrać własne interesy bądź zrealizować swe wizje – otrzymali w tym fragmencie mowy Jezusa konkretne i potrzebne pocieszenie na godzinę próby. „Ale włos z głowy wam nie zginie. Przez swoją wytrwałość ocalicie wasze życie”.

Jednak to słowo ma również wymiar ponadhistoryczny. Jest skierowane także do nas. Ostrzeżenie przede wszystkim przed przyzwyczajeniami, poprzez które zapewniamy sobie poczucie bezpieczeństwa. Przestrzega przed konformizmem, przez który nie godzimy się na naruszenie kilku „stałych” naszego życia. Wszystko może się zdarzyć, to nie my jesteśmy panami swoich losów. Tak jak mieszkańcy Jerozolimy nie wyobrażali sobie życia bez świątyni, tak my nie potrafimy wyobrazić sobie życia bez niektórych miejsc, osób, rytuałów, przyzwyczajzeń. Ich strata – tak, to byłby koniec świata.

Jeśli jedynym gwarantem mojego życia, jedyną poręką mojej nadziei będzie Bóg, przetrwam wszystko. Czy będzie to strata drobnostki, bez której wydaje się, że nie potrafię żyć, czy strata wprost wszystkiego, jak to się dzieje w przypadku prześladowanych. Bo to, co najważniejsze, ocalę. Moje życie.

ks. Przemysław Śliwiński

Nieznane powstanie

Niepodległości nikt nam nie podarował. Nasi przodkowie musieli o nią twardo walczyć. Jak nie pomagały układy i dyplomacja, musieli stawać z bronią w rękę, organizując powstania.

O powstaniach: listopadowym, styczniowym, warszawskim i wielkopolskim prawie każdy z nas choć kilka zdań może powiedzieć. Przyjęło się powszechne przekonanie, że tylko jedno powstanie – wielkopolskie – w polskich dziejach było w pełni zwycięskie. Było natomiast jeszcze jedno – powstanie sejneńskie, trwające tylko pięć dni, od 23 do 28 sierpnia 1919 r.

Oczywiście skala tego zrywu niepodległościowego, liczba uczestniczących w nim powstańców i zasięg, obejmujący dzisiejszą gminę Sejny i jej najbliższą okolicę, łącznie z terenami leżącymi obecnie w granicach Litwy (Łódzkie, Kopciowo*), był – można powiedzieć – lokalny, ale jakże ważny dla Polaków zamieszkujących tamte ziemie od wieków.

W wyniku działań zbrojnych podczas I wojny światowej Niemcy zajęli tereny guberni wileńskiej, suwalskiej i grodzieńskiej. Tereny te miały wejść w skład powstałego, za zgodą Niemiec, państwa litewskiego. Politycy litewscy dążyli bowiem do powstania tzw. Litwy etnograficznej, z Grodnem, Białymstokiem i innymi miastami na mapie. Politycy i wojskowi litewscy nie zamierzali oczywiście pytać o zdanie Polaków, stanowiących przytłaczającą większość mieszkańców tych obszarów. Nie tracąc czasu, pod osłoną wojsk niemieckich rozbudowywali swoje struktury państwowe, jednocześnie represjonując i zastraszając naszych rodaków. Na Janoszki, Kranów, Jenorajście (polskie wsie) przeprowadzone zostały brutalne napady, zorganizowane przez członków Litewskiego Komitetu Powiatowego w Sejnach. Represje ponawiały się w różnych miejscach. Prześladowania te musiały doprowadzić do zdecydowanej riposty ze strony polskiej.

W tym samym czasie Ententa podjęła decyzję o rozgraniczeniu terenów Polski i Litwy linią demarkacyjną – tzw. linią Focha. Suwałki, Sejny, Puńsk i Wilno (tylko 2% mieszkańców miasta stanowili Litwini) znalazły się po polskiej stronie granicy. Litwini co prawda opuścili Suwałki, ale już w Sejnach zaczęli przygotowywać zdecydowaną obronę, do czego zachęcał ich premier Litwy – Mykolas Sleževičius, przybyły specjalnie w tym celu do tego miasta.

Po stronie polskiej rozbudowywano w konspiracji szeregi powstańców, do czego walenie przyczyniła się Polska Organizacja Wojskowa (POW). Powstanie sejneńskie wybuchło w nocy z 22 na 23 sierpnia 1919 r., pod dowództwem komendanta Suwalskiego Okręgu POW por. Adama Rudnickiego oraz jego zastępcy – pchor. Wacława Zawadzkiego. W skład polskich oddziałów wchodziło ok. 1000 walczących, podzielonych na pięć kompanii i pluton kawalerii, dysponujących słabym i w niedostatecznych ilościach uzbrojeniem. Celem powstańców było wyparcie wojsk litewskich za linię Focha, a w razie pomyślnego rozwoju sytuacji opanowanie terenów zamieszkałych przez Polaków za tą linią.

Już pierwszy szturm przeprowadzony na Sejny wyparł z nich litewskie wojsko. Wzięto do niewoli wielu jeńców litewskich, wśród których znajdowali się „ochotnicy” i instruktorzy niemieccy. Do zmroku opanowano tereny do linii Focha oraz Łódzkie, Wiejsieje i Kopciowo po

drugiej jej stronie. Litwini nie dali za wygraną. Po ściągnięciu posiłków, o świcie 26 sierpnia, przystąpili do kontrataku. Po krwawych walkach zajęli Sejny, utrzymując je w swoich rękach tylko przez kilka godzin, gdyż oddziały POW znów zdobyły miasto. Następny szturm litewski, przeprowadzony 28 sierpnia, nie przyniósł powodzenia, bowiem powstańcy zostali wzmocnieni batalionem Wojska Polskiego z 41. Suwalskiego Pułku Piechoty. Przez następne dni trwał wypieranie niedobitków litewskich za linię Focha.

Ostatecznie Wojsko Polskie obsadziło granicę 9 września 1919 r. Jednakże po litewskiej stronie granicy walczyły jeszcze oddziały polskiej samoobrony. Niektóre z nich, jak samoobrona wsi Kopciowo, dowodzona przez Adolfa Bóbkę, stawała opór Litwinom przez dwa miesiące, a Samorząd Warwiszki skapitulował dopiero 22 marca 1923 r., czyli po trzech i pół roku oporu przeciwko przyłączeniu tych okolic do Litwy.

Straty polskie wyniosły 37 zabitych, kilkunastu zaginionych i 70 rannych. To właśnie dzięki nim możemy się cieszyć, że te piękne zakątki Suwalszczyzny należą do Polski.

Tekst i zdjęcia: Krzysztof Kanabus
(Korzystałem z pracy Andrzeja Solaka – „Powstanie sejneńskie”)

* - w Kopciowie znajduje się grób Emilii Plater

Grób Emilii Plater w Kopciowie na Litwie

Pomnik ku czci powstania sejneńskiego

Kościół w Sejnach

Zakończenie Roku Wiary

W uroczystość Chrystusa Króla – 24 listopada – kończy się Rok Wiary, ogłoszony 11 października 2012 r. przez Ojca Świętego Benedykta XVI. Powodem tego aktu była troska o właściwy wymiar chrześcijaństwa, o fundamenty wiary, coraz częściej podważane.

Nasilające się ataki na Kościół powodują zamęt w sferze moralnej, burzą świat wartości. Bez wiary w Boga, bez oczu wiary, wędrujemy po omacku, wybieramy drogi kręte, które prowadzą donikąd lub ku zatraceniu. Wiara pozwala nam odróżnić dobro od zła, usłyszeć głos sumienia.

Przez cały ten rok mieliśmy wiele możliwości, które stworzył nam Kościół, aby wyjść z letargu, z uśpiania, aby na nowo rozpalić w naszych sercach ducha wiary, aby wprowadzić ją w nasze codzienne życie. Księża tłumaczyli nam słowa Pisma Świętego, uczyli zagłębiać się w Słowo Boże, mówili, jak je zrozumieć.

To, ile skorzystaliśmy z łaski Roku Wiary, zależy od tego, na ile byliśmy otwarci i zaangażowani, aby przyjąć to wyzwanie.

W liście apostołskim „Porta fidei” Benedykt XVI napisał: „*Współczesny świat szczególnie potrzebuje dziś wiarygodnego świadectwa osób mających umysł i serce oświecone przez Słowo Boże i zdolnych otwierać serca i umysły tak wielu ludzi na pragnienie Boga i prawdziwego życia, które nie ma końca*”.

„*Wiara, która stara się rozpoznawać znaki czasu we współczesności, zobowiązuje każdego z nas do stawiania się żywymi znakami obecności Zmartwychwstałego w świecie*”.

Obecny papież – Franciszek – w encyklice „Lumen fidei” podkreślił, że „*wiara jest jedna, ponieważ podziela ją cały Kościół, będący jednym ciałem i jednym Duchem. W komunii jednego podmiotu, którym jest Kościół, przyjmujemy wspólne spojrzenie... Zważywszy, że wiara jest jedna, powinna być wyznawana w całej jej czystości i pełni. Właśnie dlatego, że wszystkie prawdy wiary łączą się w jedno, negowanie którejś z nich, choćby spośród tych, które mogą wydawać się mniej ważne, oznacza szkodenie całości*”.

„*Wiara, nadzieja i miłość w godnym podziwu połączeniu kierują życie chrześcijańskie do pełni komunii z Bogiem*”.

W przyszłą niedzielę koniec Roku Wiary, ale jego owoce będą w naszych sercach i umysłach dojrzewać przez następne lata.

Prośmy Ducha Świętego o łaskę pogłębienia wiary, o potrzebę modlitwy i powierzania swego życia, swoich radości i trosk, które każdy z nas w sobie nosi, Panu Bogu. Jego plany nie zawsze są zgodne z naszymi, ale z ufnością poddajmy się działaniu niepojętego Miłosierdzia i niepojętej w ludzkich schematach potęgi Miłości.

M. J.

PRZEWODNIKI NASZEJ WIARY

Przewodnik po Eucharystii

Część II - Odkryj Eucharystię krok po kroku

W czasie Mszy św. celebrans ogłasza: „*Oto wielka tajemnica wiary*”. To nie tyle wezwanie wyrażające zachwyt i zadziwienie wobec niewypowiedzianej tajemnicy, która właśnie się dokonała, co przede wszystkim wezwanie do wyznania wiary w zbawcze dzieło Chrystusa.

Nasze zwyczajne dary chleba i wina mocą Bożą stały się Boskimi darami, a Jezus Chrystus uobecnił się wśród nas Duchem i Ciałem w Bóstwie i człowieczeństwie. To właśnie teraz ponawia się Jego umieranie, Jego śmierć, ale i Jego zmartwychwstanie oraz zapowiedź Jego przyjścia w chwale.

Czas przeszły, teraźniejszy i przyszły łączą się ze sobą w tajemniczy sposób. Przeszłe wydarzenie śmierci Jezusa, obecna rzeczywistość Jego zmartwychwstania i Jego przyszłe przyjście w chwale – wszystko to ukrywa się w tym, co spoczywa na ołtarzu, a co dostrzega wiara.

Odcinek 39:

LITURGIA EUCHARYSTYCZNA – Modlitwa eucharystyczna (odc.7) – TAJEMNICA WIARY

W tak ważnym momencie Mszy św. wszyscy jesteśmy zaproszeni do aktywnego włączenia się w celebrację mszalną, aby wyznać publicznie swą wiarę w zmartwychwstanie – zarówno Chrystusa, jak też własne. Nasza odpowiedź na wezwanie kapłana stanowi wyznanie wiary, że w tym, co stało się na ołtarzu, widzimy oczami wiary Chrystusa umarłego, zmartwychwstałego i chwalebne, wierząc zarazem, że przyjdzie On na końcu czasów.

Mszal proponuje w tym miejscu cztery, różnie brzmiące wezwania, ale zawsze występują w nich dwa najważniejsze słowa: **tajemnica wiary** (*mysterium fidei*). O jaką tajemnicę tu chodzi? Wyjaśniają to aklamacje, czyli nasze odpowiedzi na wezwanie kapłańskie. Odpowiadamy na cztery różne sposoby, jednak treściowo za każdym razem powtarzamy tę samą prawdę wiary. Ta nasza aklamacja jest najkrótszym „wyznaniem wiary”, najkrótszym Credo.

Przyjrzyjmy się uważniej wszystkim czterem wezwaniom, by zauważyć, jak wielkie bogactwo treści one zawierają. Przytoczmy te dialogi:

Kapłan: **Oto wielka tajemnica wiary.**

Nasza odpowiedź: *Głosimy śmierć Twoją, Panie Jezu, wyznajemy Twoje zmartwychwstanie i oczekujemy Twego przyjścia w chwale.*

Kapłan: **Wielka jest tajemnica naszej wiary.**

Nasza odpowiedź: *Ile razy ten chleb spożywamy i pijemy z tego kielicha, głosimy śmierć Twoją, Panie, oczekując Twego przyjścia w chwale.*

Kapłan: **Uwielbiamy tajemnicę wiary.**

Nasza odpowiedź: *Panie, Ty nas wybawiłeś przez krzyż i zmartwychwstanie swoje, Ty jesteś Zbawicielem świata.*

Kapłan: **Tajemnica wiary.**

Nasza odpowiedź: *Chrystus umarł, Chrystusa zmartwychwstał, Chrystus powróci.*

Treści aklamacji w dużej mierze opierają się na słowie Bożym. Pierwsze dwie odnoszą się do fragmentu z Listu św. Pawła (por. 1 Kor 11,26). Trzecia zaś swoje źródło czerpie z dwóch fragmentów: Apokalipsy (5,9) oraz Pierwszego Listu św. Piotra (1,18-19).

Nasza odpowiedź w drugiej aklamacji: *Ile razy ten chleb spożywamy i pijemy z tego kielicha, głosimy śmierć Twoją, Panie, oczekując Twego przyjścia w chwale*, a dokładniej „spożywanie chleba” i „picie z kielicha” wyrażają Eucharystię, a ta jest celebracją męki, śmierci i zmartwychwstania Jezusa Chrystusa.

Aklamacja trzecia jest wyśpiewaniem uwielbienia dla dokonującego się TU I TERAZ misterium paschalnego. Na wezwanie: *Uwielbiamy tajemnicę wiary* odpowiadamy: *Panie, Ty nas wybawiłeś przez krzyż i zmartwychwstanie swoje, Ty jesteś Zbawicielem świata* – wyrażając swoją wiarę w to, iż przez misterium paschalne dokonuje się nasze zbawienie.

Aklamacja czwarta w bezpośredni sposób wyraża, że życie, męka, zmartwychwstanie i powtórne przyjście Chrystusa – to zaprawdę „wielka tajemnica” naszej wiary.

Każda z tych aklamacji stanowi nasze uwielbienie dla tajemnicy Eucharystii. Podkreśla też fakt, że jesteśmy Kościołem pielgrzymującym, oczekującym na powtórne spotkanie z Chrystusem. Eucharystia umacnia nas w tym oczekiwaniu i podtrzymuje naszą wiarę, nadzieję i miłość. Mamy świadomość, że sakrament Eucharystii jest jedną z największych tajemnic naszej wiary. Ona zaś oznacza spotkanie dwóch osób: Boga, który pierwszy się objawia, i człowieka, który na to objawienie odpowiada aktem wiary.

Tajemnica wiary

Wiara zaczyna się tam, gdzie kończy się ludzkie poznanie. Można nawet powiedzieć, że do zaistnienia wiary konieczna jest sytuacja, gdy czegoś nie wiemy lub nie rozumiemy. Wiara jest oparciem się na autorytecie tego, kto przekazuje nam informację lub składa obietnicę.

Przyjrzyjmy się sformułowaniu: „*tajemnica wiary*”. Powtarza się ono we wszystkich wezwaniach. Jak zrozumieć użyte tu pojęcie: „*tajemnica*”?

W sensie prawnym to określona wiadomość, której poznanie lub ujawnienie jest zakazane przez prawo, jest to wiadomość poufna. Mówimy o tajemnicy państwowej, służbowej, zawodowej, tajemnicy korespondencji, prywatnej, tajemnicy lekarskiej, tajemnicy spowiedzi. Inne znaczenie obejmuje np. tajemnice przyrody, kosmosu, które stara się odkrywać nauka. Istnieją też tajemnice świata psychiki i duchowości człowieka, których nauka nie potrafi jednak rozwiązać. Zwłaszcza te dotyczące rzeczywistości nadprzyrodzonej, której nie widzimy i nie mamy

narzędzi, aby ją poznać. Poznajemy ją tylko dzięki zmysłowi wiary i dzięki łasce wiary.

W wezwaniu, które śpiewamy po podniesieniu, pojawia się „tajemnica wiary”, która w teologii chrześcijańskiej oznacza rzeczywistość tajemniczą, misteryjną, a jednak objawioną człowiekowi. Pojawia się więc „misterium” – pojęcie, które w liturgii występuje często jako synonim słowa „tajemnica”. Przeszło ono do liturgii z języka greckiego, a greckie „mysterion” oznacza wprowadzenie w obrzęd. W Starym Testamencie terminem tym nazywa się tajemnice Boże, dotyczące odwiecznych planów zbawienia. Określenie to uwydatnia nie tyle niemożność przeniknięcia owych tajemnic rozumem, ile raczej ich objawienie. W Nowym Testamencie rzeczownik „mysterion” mówi o wielkich dziełach Bożych, interwencjach Bożych w historii zbawienia, mądrości ukrytej, ale objawionej w Jezusie Chrystusie.

W liturgii często używamy terminu „misterium paschalne”, czyli „tajemnica paschalna”. Oznacza on zbawczy czyn Jezusa, którego dokonał przez swoją mękę, śmierć i zmartwychwstanie. Przez misterium paschalne zwyciężył grzech i śmierć i pojednał człowieka z Bogiem. To centralne wydarzenie w całej historii zbawienia.

W tajemnicę paschalną Chrystusa włącza nas sakrament chrztu, a owoce tego misterium dostępne są dla nas w liturgii Kościoła, szczególnie właśnie w Eucharystii. Kto przeżywa te tajemnice, zostaje naznaczony nadzieją pełni chwały z Chrystusem.

Rzeczywistość nadprzyrodzona ukryta jest w Eucharystii pod osłoną znaków materialnych, jak to było z ludzką naturą Jezusa Chrystusa. Kiedy „Słowo stało się Ciałem”, Bóg zaczął istnieć w ludzkiej naturze. Jezus był normalnym człowiekiem dla ludzi patrzących na Niego. Tylko ci, którzy otrzymali łaskę wiary, uznawali w Nim Syna Bożego, Boga – Człowieka. Maryja pierwsza zentknęła się z „tajemnicą wiary” w chwili narodzenia Jezusa Chrystusa. Ona pierwsza, dzięki wierze, poznała w swoim dziecku Syna Bożego. Dlatego św. Elżbieta powiedziała do niej: „*Błogosławiona jesteś, któraś uwierzyła, że spełnią się słowa powiedziane Ci od Pana*” (Łk 1,45). Dlatego Maryja jest pierwszym świadkiem wiary w Jezusa Chrystusa i wzorem dla wierzących.

Wszystko, co sprawuje się na Mszy św., to właśnie tajemnica wiary: życie, męka, śmierć i zmartwychwstanie Chrystusa, Jego Ciało i Krew na ołtarzu, wielka miłość Boża, objawiona w Synu i darowana nam w sakramentach Kościoła. Patrzymy na znaki i rzeczy materialne, złożone na ołtarzu, i sięgamy wzrokiem wiary do tego, czego nie widzimy oczyma.

Naszą odpowiedzią: „*Głosimy śmierć Twoją, Panie Jezu, wyznajemy Twoje zmartwychwstanie i oczekujemy Twego przyjścia w chwale*” wyznajemy, iż wierzymy, że na naszych oczach, tutaj, w tej chwili, Chrystus ofiaruje się za nas Ojcu Niebieskiemu, że dzięki łasce i mocy Chrystusa zmartwychwstałego w tej Mszy św. przechodzimy od śmierci grzechu do życia łaski, do świętości. Nasza odpowiedź jest oświadczeniem, że my sami chcemy głosić prawdę o Chrystusie zmartwychwstałym, że razem oczekujemy Jego powtórnego przyjścia na końcu czasów.

„*Przekazałem wam na początku to, co przejąłem: że Chrystus umarł – zgodnie z Pismem – za nasze grzechy, że został pogrzebany, i że zmartwychwstał trzeciego dnia – zgodnie z Pismem*” (1 Kor 15,3n) – to fragment z Listu św. Pawła do wspólnoty w Koryncie, w którym Apostoł wskazuje, że nie są to prawdy jakiegokolwiek, jedno z wielu, lecz pewniki wiary, które zajmują pierwsze miejsce wśród orędzia apostołskiego. One są sercem głoszonej Dobrej Nowiny. One decydują, co jest Ewangelią.

To jedno, wypowiedziane przez nas na stojąco, zdanie wyraża cel przyjścia Chrystusa na świat i obejmuje całą Jego zbawczą działalność, która poprzez ofiarę krzyża zapewniła nam wszystkim zmartwychwstanie. To bardzo radosna wizja życia. Zbawienie przecież nie zatrzymało się na krzyżu i na wzgórzu Golgoty. Krzyż Jezusa i różnorakie krzyże człowieka zyskują swoją pełnię i odpowiedź dopiero w tajemnicy zmartwychwstania. A zmartwychwstanie Chrystusa to także nasze zmartwychwstanie! Ta chrześcijańska prawda wyznacza kierunek naszego powołania i zawiera w sobie ostateczną odpowiedź na odwieczne pytanie o sens ludzkiej egzystencji, o sens „przejścia” z życia doczesnego do wiecznego. Nasza odpowiedź ujmuje treść życia chrześcijańskiego, które bierze swój początek z akceptacji śmiertelności, oświeconej blaskiem zmartwychwstania.

„Głosimy śmierć Twoją, Panie Jezu...”

Obwieszczenie śmierci Jezusa jest niezwykle istotnym aktem. Jezus został ukrzyżowany i umarł. To prawda, która się stała, to fakt. Śmierć Jezusa jest najbardziej radykalnym wejściem Boga w nasze człowieczeństwo, a przez to i w naszą śmiertelność. Trójjedyny Bóg poprzez śmierć swojego Syna zgładził wszelką winę i przewyższył każdą śmierć. Bojaźń przed następstwami winy człowieka, strach przed śmiercią mogą zostać przezwyciężone nie przez rozum, nie przez jakieś ludzkie przedsięwzięcie, lecz tylko dzięki obecności Tego, który nas niezmiernie kocha, który nas odkupił i w każdej Mszy św. obdarza nas na nowo swoją miłością z krzyża. Nasza prośba o zmiłowanie i przyjęcie tej nieskończonej miłości jest warunkiem potrzebnym do zbawienia! Warto też pamiętać, że pierwsze słowa Tego, który jako jedyny przeżył swoją śmierć, były: „*Nie lękajcie się*”.

Niszczący człowieka grzech, który prowadzi do śmierci, został przewyższony w Chrystusie. Śmierć pozostanie śmiercią, ale w Chrystusie stanowi drogę do życia. Dlatego, jako chrześcijanie, nie patrzymy na śmierć jako koniec wszystkiego. Wszelkie umieranie razem z Chrystusem otrzymuje sens jako droga do nowego życia. Ta tajemnica zawiera się w Eucharystii – kto spożywa Eucharystię, ten wyznaje, że również jego śmierć i wszelkie umieranie, którego codziennie doświadczamy, nabierają sensu i wiążą go z Chrystusem.

Życie całej wspólnoty i życie całej ludzkości kruszy granice przemijania i śmierci, uczestnicząc już w życiu wiecznym. To, co ograniczone, przemijające, zranione, i to, co martwe w nas i wokół nas, staje się w ten sposób miejscem spotkania z wiecznym, nieprzemijającym i uwielbionym życiem. **Głaszając śmierć Chrystusa, ćwiczymy się w codziennym umieraniu dla grzechu i śmierci oraz codziennym powstawaniu do nowego, odnowionego życia, lep-**

szego i piękniejszego. Znika strach, zostaje odsunięty kamień u grobu, który zamyka życie... odsunięty po to, by zacząć żyć od nowa. Zwycięstwo nad śmiercią już teraz oznacza zdolność do miłości, która jest ofiarą z siebie dla innych.

Kto nie akceptuje umierania, ten nie jest zdolny do życia, śmierć zawładnie nim, zniszczy go, a wtedy straci wszystko i będzie żył w nieustannym lęku o siebie. „*Kto chce zachować swoje życie, straci je*” (por. Mk 8,35). Kto jednak pragnie żyć w wolności na tym świecie, i to w wolności dzieci Bożych, musi patrzeć na swoją śmierć przez pryzmat śmierci Chrystusa, a wtedy swoje życie otrzyma na nowo w życiu Chrystusa i będzie mieć swój udział w Jego uwielbionej wieczności. Dlatego moment głoszenia śmierci i zmartwychwstania Chrystusa powinien być momentem szczególnego uwielbienia, radości i głębokiego pokoju. Jezus zwyciężył swoją śmiercią naszą śmierć i daje nam nowe życie. W ten sposób, dla nas – chrześcijan, Eucharystia staje się nieustannym odnowieniem i otwieraniem się na życie, za którym tęskni każde ludzkie serce.

„(..) wyznajemy Twoje zmartwychwstanie...”

Wiara chrześcijańska jest wiarą w zmartwychwstanie Chrystusa, nieodłączne od tajemnicy Jego śmierci. To zmartwychwstanie nadaje prawdziwy sens Krzyżowi. Bóg, który jest miłością, w Jezusie dokonał największego czynu miłości. Miłość jest silniejsza od śmierci, uzasadnia nieśmiertelność, której źródłem jest wyłącznie miłość Boża.

Mamy odwagę publicznie wyznawać, że śmierć, która jest faktem, nie stanowi ostatniego słowa i wydarzenia zamykającego życie. Istnieje zmartwychwstanie objawione w Chrystusie. Jako wspólnota chrześcijańska wyznajemy wiarę w tę prawdę. Wyrażamy ją podczas każdej uroczystej Eucharystii w Credo: „*Oczekuję wskrzeszenia umarłych...*” czy w Składzie Apostołskim: „*Wierzę w ciała zmartwychwstanie...*”. Tym samym świadczymy, że dzięki tej wierze żyjemy nadzieją zmartwychwstania. Ważne jest, byśmy czynili to wyznanie we wspólnocie i powracali do niego w naszej codzienności.

Wiara w zmartwychwstanie i życie wieczne musiała być bardzo mocna, skoro dawała wielu męczennikom siłę do poniesienia śmierci w nadziei zmartwychwstania. W Starym Testamencie, w Księdze Machabejskiej, poznajemy świadectwo siedmiu braci Machabeuszów, którzy idąc na męczeństwo, gdy ich ciało było już wycieńczone cierpieniami, oświadczają z całą pewnością, że posiadają je kiedyś wzbudzone do życia wiecznego. „*Z nieba te członki otrzymano – oświadcza jeden – ale dla Jego praw nimi gardzę, a spodziewam się, że od Niego ponownie je otrzymam*” (2 Mach 7,11). A drugi: „*Król świata jednak nas, którzy umieramy za Jego prawa, wskrzesi i ożywi do życia wiecznego*” (2 Mach 7,9).

„Jeśli Chrystus nie zmartwychwstał, daremne jest nasze nauczanie, próżna jest także wasza wiara” – tak św. Paweł zwrócił się do Koryntian w swoim liście (1 Kor 15,14) i dobitnie zaakcentował, pisząc dalej: „Tymczasem jednak Chrystus zmartwychwstał jako pierwszy spośród tych, co pomarli. Ponieważ bowiem przez człowieka [przyszła] śmierć, przez człowieka też [dokona się] zmartwychwstanie. I jak w Adamie wszyscy umierają, tak też w Chrystusie wszyscy będą ożywieni” (1 Kor 15,20-22). To zmartwychwstanie Chrystusa jest gwarantem naszego zmartwychwstania, jeśli jesteśmy z Nim zespoleni.

Zmartwychwstanie nie oznacza powrotu do starego ciała, przywrócenia do ziemskiego życia. Takim przywróceniem było wskrzeszenie młodzieńca z Nain, Tabity z Jafy czy Łazarza. Oni wrócili do starego życia, dalej podległego słabości i śmierci. W zestawieniu z tymi wydarzeniami zmartwychwstanie Chrystusa stanowiło absolutną nowość, dlatego św. Paweł powiedział, że Chrystus zmartwychwstał jako pierwszy. Jezus nas poprzedził, aby nam przygotować miejsce, abyśmy również tam byli, gdzie On jest: On, który nas kocha, i to aż do śmierci na krzyżu (por. J 14,2n).

Zmartwychwstanie jest powstaniem do nowego rodzaju życia, jest nowym aktem stworczym. Po swym zmartwychwstaniu Jezus ukazywał się uczniom w ciele: niby ten sam, ale już zupełnie inny: tajemniczy, uwielbiony, pełen chwały. Był sobą, ale oni Go takim dotychczas nie widzieli.

Sam Jezus wyjaśnił, że życie zmartwychwstałych będzie całkiem odmienne od życia na ziemi (por. Łk 20,27-38). Oni ani się żenić nie będą, ani za mąż wychodzić. Już bowiem umrzeć nie mogą, gdyż są równi aniołom i są dziećmi Bożymi, będąc uczestnikami zmartwychwstania. Zmartwychwstali powrócą do swojego ciała, lecz ono zostanie uwielbione i nie będzie już podlegało prawom fizycznym. Życie ich będzie podobne do życia aniołów i jak aniołowie staną się „dziećmi Bożymi”. Łaska przybrania, jaką otrzymali w zarodku na chrzcie, osiągnie swój pełny rozwój, ogarniając całego człowieka, a zatem również i jego ciało, które zostanie przemienione.

„Podobnie rzecz się ma ze zmartwychwstaniem – pisze św. Paweł – zasiewa się zniszczalne - powstaje zaś niezniszczalne; sieje się niechwalebne - powstaje chwalebne; sieje się słabe - powstaje mocne; zasiewa się ciało zmysłowe - powstaje ciało duchowe” (1 Kor 15,42-44).

Jezus przypomina objawienie się Boga Mojżeszowi w krzaku ognistym, w którym dał się poznać jako Jahwe, czyli jako Ten, który jest, jako Bóg życia (Wj 3,2-6), który nie jest Bogiem umarłych, lecz żywych; wszyscy bowiem dla Niego żyją (Łk 20,38). Również ci, którzy dla nas już umarli, dla Niego żyją i kiedyś wszyscy zmartwychwstaną. Jezus sam powiedział o sobie: „Ja jestem zmartwychwstaniem i życiem. Kto we Mnie wierzy, choćby i umarł, żyć będzie” (J 11,25). On, sprawca życia wiecznego dla tych, którzy wierzą w Niego, jest również sprawcą ich zmartwychwstania. W Chrystusie zmartwych-

wstałym cały człowiek został zbawiony, dlatego również materia po zmartwychwstaniu jest uwielbiona.

„(...) oczekujemy Twego przyjścia w chwale...”

Zmartwychwstanie bardzo ściśle wiąże się z paruzją – z powtórным przyjściem Jezusa w chwale. Oczekiwanie na rychły powrót Chrystusa to postawa pierwszych chrześcijan, która opierała się właśnie na zmartwychwstaniu. Pierwotny Kościół wierzył, że Pan wkrótce ponownie przyjdzie, aby dokończyć dzieło stworzenia. Nikt, oprócz samego Boga, nie wie, kiedy ten czas dla całej ludzkości nastąpi (por. Mt 24,36). Jednak każdy wie, że kiedyś nadejdzie kres jego istnienia.

Św. Paweł napisał: „Jeśli bowiem wierzymy, że Jezus istotnie umarł i zmartwychwstał, to również tych, którzy umarli w Jezusie, Bóg wyprowadzi wraz z Nim. Sam bowiem Pan zstąpi z nieba na hasło i na głos archanioła, i na dźwięk trąby Bożej, a zmarli w Chrystusie powstaną pierwsi. Potem my, żywi i pozostawieni, wraz z nimi będziemy porwani w powietrze, na obłoki naprzeciw Pana, i w ten sposób zawsze będziemy z Panem” (1 Tes 4,14-17). Dziś my, żywi i pozostawieni, oczekujemy na ten ostatni - pierwszy dzień.

Jako chrześcijanie pojmujemy nasze życie nie tylko jako pewne trwanie w czasie ze świadomością końca, ale oczekujemy spotkania z Chrystusem. To świadome oczekiwanie, wyrażane szczególnie w trakcie Eucharystii, nadaje całemu naszemu życiu nowy sens i charakter. Żadne sprawy tego świata nie powinny przysłaniać nam ostatecznego celu, a ten pomaga nam być właściwie zaangażowanymi w codzienność – aż do bezinteresownego wydania siebie.

Naszą aklamacją wyrażamy oczekiwanie spotkania Jezusa przychodzącego w chwale. Staśmy ze zdumieniem i w sercu wołajmy za św. Janem: „Przyjdź Panie Jezule, Marana-tha!” (Ap 22,20). Tak modlił się pierwotny Kościół, tak możemy się modlić również i my. A Jezus nam odpowie: „Zaiste, przyjdę niebawem” (Ap 22,20). Na każdej Mszy św. możemy przeżyć to, do czego nas zapraszają słowa Apokalipsy: „A Duch i Oblubienica mówią: «Przyjdź!». A kto słyszy, niech powie: «Przyjdź!». I kto odczuwa pragnienie, niech przyjdzie, kto chce, niech wody życia darmo zaczerpnie” (Ap 22,17).

„Nie rozumiesz tajemnicy ziarnka, które staje się wielkim drzewem i daje tysiące innych ziarenek. Nie pojmujesz tajemnicy elektryczności, fal, tyłu sił, które zaledwie znacze. Nie dziw się wobec tajemnic Bożych. Kochaj tajemnice. Są one po to, by wypróbować waszą ufność dziecka Bożego. [...] Jak niewiele przeszkadza ci, by Mnie ujrzeć. Tylko to, czego potrzeba, aby istniała tajemnica, aby ci pozostawić zasługę wiary. [...] A moje tajemnice dają siłę przez wzmacnianie wiary. Moje tajemnice mają tylko jeden cel: zbliżyć was do Mnie. O, jaka to piękna tajemnica, która dokonuje zjednoczenia!” /słowa Stwórcy skierowane do stworzenia, Gabriela Bossis; „On i ja”

Karmić się tajemnicą

Bóg Ojciec, przez którego świat został stworzony, przez swego Syna naprawia w swoim stworzeniu to, co popsuliśmy naszymi grzechami. Przez swego Syna czyni nas nowym stworzeniem – dokonuje naszego przeobótowania. Żeby dostąpić chwały zmartwychwstania, musimy w życiu doczesnym karmić się pokarmem, który nas wypełnia obecnością Jezusa Chrystusa, Eucharystią, która jest pokarmem nowego stworzenia.

„To dla was zostałem wskrzeszony, nie dla mojej chwały. Abyście wierzyli i oczekiwali waszego własnego zmartwychwstania. Nie licz już więcej na siebie. Licz na Mnie w chwili obecnej i na zawsze. Pozwól Mi wreszcie żyć w tobie: na twoim miejscu. Wyjdź z siebie. Bądź duszą nową, wyzuta z wszystkiego, przybrana na nowo. Spójrz na moje chwalebne rany... tak często wdziałaś je zakrwawione... Po cierpieniach następuje chwała. Raduj się wraz z całym niebem”. /słowa Stwórcy skierowane do stworzenia, Gabriela Bossis; „On i ja”

Czy naprawdę wierzymy w tajemnice wiary sprawowane w Eucharystii? Prośmy nieustannie o łaskę, aby nasza wiara była nie tylko przeświadczeniem i zgodą umysłu, ale także aktem naszej woli przyjęcia tajemnic wiary. Nie możemy powiedzieć „wierzę”, jeśli nie wesprze nas łaska samego Boga. Jeśli usłyszymy wezwanie kapłana: „Oto wielka tajemnica wiary”, niech odpowiedź nasza będzie mocna i pełna radości, a serce zwrócone ku czekającej nas chwale, abyśmy czyniąc dobrze, dostąpili w dzień ostatni zmartwychwstania do życia (por. J 5,29).

Kiedy po podniesieniu przemienionych Świętych Postaci, w których teraz rzeczywiście, prawdziwie i istotowo zamieszkał Chrystus, kapłan wzywa nas z radością słowami: „Oto wielka tajemnica wiary”, czy serce nie powinno zaciąć w nas pałac? (por. Łk 24,32). Chrystus dla mnie umarł. Chrystus dla mnie zmartwychwstał. Chrystus dla mnie powrócił. On jest tutaj, wśród nas. On mnie kocha. On mnie zbawia. On zaprowadzi mnie kiedyś do domu Ojca. On chce być moim przyjacielem i towarzyszyć mi we wszystkich sytuacjach mojego życia. On jako jedyny będzie ze mną wtedy, kiedy będę opuszczał to ziemskie życie.

Dziękuję Ci, Jezu, że jesteś tutaj i że za chwilę staniesz się dla mnie pokarmem w Komunii Świętej.

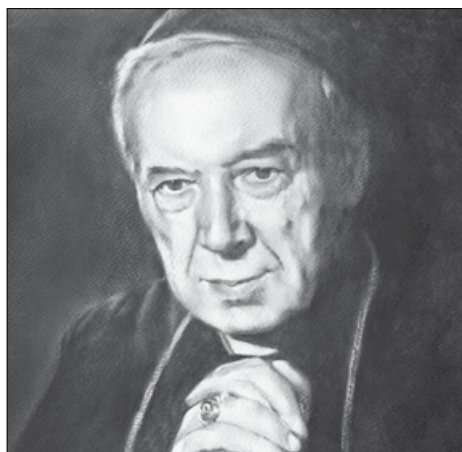
Jezu Eucharystyczny,
Udziel nam łaski, byśmy uwierzyli
I w każdej Twej bezkrwawej Ofierze
Dostrzegali wszystko to,
czego dla nas dokonaleś
Przez swoją mękę, śmierć
i zmartwychwstanie,
I z tęsknotą oczekiwali
Twego przyjścia w chwale.
Amen.

Panie, przymnóż nam wiary.

Ania i Zbyszek Kozikowsky
Konsultacja: ks. dr Waldemar R. Macko

65. rocznica Prymasa Tysiąclecia

12 listopada 1948 r. Ojciec Święty Pius XII mianował biskupa lubelskiego – Stefana Wyszyńskiego, najmłodszego członka Episkopatu Polski, arcybiskupem metropolitą warszawskim i gnieźnieńskim. Tym samym bp Wyszyński stanął na czele polskiego Kościoła jako Prymas Polski.

Informacje o kradzionym pojeździe

Przed zakupem pojazdu każdy będzie mógł sprawdzić jego historię, m.in. datę rejestracji oraz informacje o tym, czy nie jest kradziony – przewiduje projekt nowelizacji ustawy „prawo o ruchu drogowym”. W środę MSW skierowało nowelę do uzgodnień międzyresortowych.

Dotychczas dane dotyczące pojazdu mogły być udostępniane jedynie uprawnionym do tego instytucjom, właścicielowi lub użytkownikowi. Jak informuje MSW, wprowadzane zmiany umożliwią dostęp do dokumentacji pojazdu wszystkim, bez konieczności wykazywania uzasadnionego interesu.

Dane z Centralnej Ewidencji Pojazdów będzie można uzyskać online. Niezbędne do tego będzie podanie numeru nadwozia VIN, daty pierwszej rejestracji oraz numeru rejestracyjnego pojazdu, który zamierzamy kupić. Udostępniane będą jedynie dane o pojeździe, a nie o właścicielu lub posiadaczu auta. Usługa będzie bezpłatna. Podobne rozwiązania funkcjonują już m.in. w Wielkiej Brytanii i Szwecji.

WSPOMÓŻ RENOWACJĘ KOŚCIOŁA św. ANNY w Wilanowie

Fundacja Ecclesia Villanovensis

www.fundacja-wilanow.pl

Drodzy, Bracia i Siostry!

Każdy naród posiada miejsca szczególnej wartości, które określają jego tożsamość, są ważne dla historii, kultury i wiary.

Jednym z takich miejsc dla Polaków jest Rzymskokatolicka Parafia pod wezwaniem świętej Anny w Warszawie-Wilanowie.

Fundacja Ecclesia Villanovensis została powołana po to, by otoczyć opieką to szczególne miejsce, żeby ono służyło wszystkim, zarówno dzisiaj, jak i w przyszłości.

Zwracam się do Tych, którym leży na sercu troska o wartości kultury duchowej i materialnej – dajcie świadectwo, że realizacja szczytnych celów Fundacji jest dla Was ważna i wspomóżcie jej działalność.

Z serca Wszystkim błogostawię

+ Józef Kard. Glemp

† Józef Kardynał Glemp
Prymas Polski

E-booki na parafialnej stronie internetowej

Na stronie internetowej parafii znajdują Państwo zakładkę „Biblioteka”, w niej zaś kolekcję e-booków, czyli książek elektronicznych, które za darmo – w formacie PDF – można pobierać na swoje komputery oraz innego rodzaju nośniki.

W ofercie znajdują się m.in. encykliki Jana Pawła II czy Benedykta XVI, „Kazania sejmowe” ks. Piotra Skargi, którego rok obecnie obchodzimy, a także kilka dzieł z klasyki polskiej literatury. Biblioteka będzie sukcesywnie rozbudowywana.

Zapraszamy do księgarni parafialnej

EFFATY

która mieści się w prawym przedsionku świątyni.

Oprócz książek można tu zakupić:

- kalendarze • świece •
- okolicznościowe kartki •
- różańce • medaliki •
- i inne dewocjalia.

Księgarnka przyjmuje zamówienia na Katechizm Kościoła Katolickiego oraz na inne książki.

Zapraszamy na strony internetowe Parafii pw. św. Anny

Porządek Nabożeństwa
Sakramenty
Duszpasterze i Siostry
Wspólnota
Tygodnik „Klimaty św. Anny”
Biblioteka
Zaproszenia

RZYMSKOKATOLICKA PARAFIA pw. św. ANNY w Wilanowie

Fundacja Ecclesia Villanovensis
Historia Parafii
Chór Wilanowski
Gmentarz Wilanowski
Ważne linki

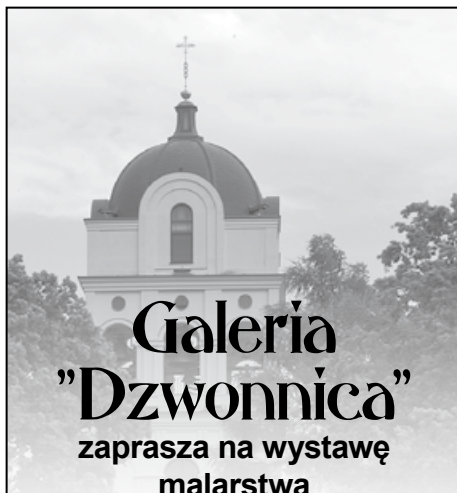
www.parafiawilanow.pl

KONTO FUNDACJI:

36 2490 0005 0000 4530 3780 8094
Alior Bank
Al. Jerozolimskie 94,
00-807 Warszawa

**Wszystkim ofiarodawcom
Serdecznie Bóg zapłać!**

Galeria "Dzwonnica" zaprasza na wystawę malarstwa

TOMASZA KURANA

Tomasz Kuran jest absolwentem Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie, Wydziału Konserwacji i Restauracji Dzieł Sztuki. Uzyskał dyplom w katedrze Konserwacji i Restauracji Malarstwa i Rzeźby Polichromowanej, jednak jego prawdziwe artystyczne imię to malarstwo, a motto jego sztuki brzmi: „Malarstwo to kolor”. Jest twórcą wszechstronnie wykształconym, doskonale czującym się w rysunku, malarstwie, kolażu czy grafice.

Maluje od wielu lat, a bohaterami jego prac są najczęściej abstrakcyjnie traktowane figury, które osadza w różnego rodzaju pejzażach, motywach. Otacza je ich własnym światem, pełnym ciekawie połączonych barw, faktur i płaszczyzn. Najważniejszy jest dla niego kolor i dynamika obrazu. Często wychodzi poza ramy klasyczne malarstwa, łącząc techniki, przyklejając różnego rodzaju elementy czy wykorzystując faktury i mięsistości farby. Jego obrazy to głównie spłot emocji bądź gra bardziej lub mniej dostrzegalnych osób – nieosób, sylwetek – niesylwetek, uczuć – nieuczuć. Nie tworzy w jednym stylu, co charakteryzuje wielu współczesnych twórców, lecz chodzi różnymi, bardzo indywidualnymi ścieżkami, stąd w jego twórczości odnajdziemy pejzaże, abstrakcje, grafiki, obrazy monochromatyczne... Nie obce mu są takie działania jak chlapanie, przyklejanie, wycinanie czy drapanie. Dostrzeżemy obrazy smutne, pełne napięcia czy symboliki, a także obrazy mocne, dekoracyjne.

Prace można oglądać do końca listopada.
Zapraszamy!

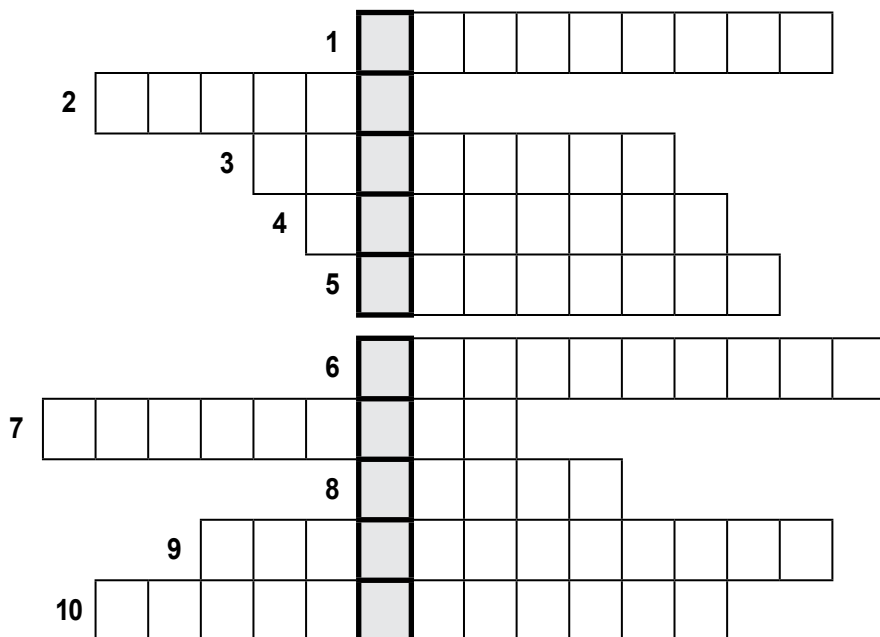

KĄCIK DLA DZIECI

Autor: **Maciej Lichota**

ZADANIE 1:

Rozwiąż krzyżówkę. Następnie zapisz rozwiązanie i je wyjaśnij.

1. Rok Wiary zakończy się 24 ..... 2013 r.
2. Rok Wiary rozpoczął się w pięćdziesiątą rocznicę początku obrad ..... Watykańskiego II.
3. „Wierzę w Boga, Ojca Wszechmogącego...” – to treść wyznania wiary zwanego ..... Apostolskim.
4. Imię papieża, który podczas trwania Roku Wiary abdykował.
5. Treść wyznania wiary, które wypowiadamy podczas niedzielnej Eucharystii, to symbol ..... - konstantynopolitański.
6. Imię Ojca Świętego, który został wybrany na Stolicę Piotrową w czasie trwania Roku Wiary.
7. KKK to ..... Kościoła Katolickiego.
8. „Wierzę w ..... Świętego, Pana i Ożywiciela, który od Ojca i Syna pochodzi, który z Ojcem i Synem odbiera uwielbienie i chwałę, który mówił przez proroków...”
9. Rok Wiary zakończy się w uroczystość Chrystusa Króla .....
10. Rok Wiary rozpoczął się 11 ..... 2012 r.

Hasło: .....

Drogie dzieci!

Od pierwszej niedzieli listopada na łamach „Klimatów św. Anny” trwa konkurs, który polega na rozwiązywaniu zadań, ukazujących się co tydzień w naszym piśmie parafialnym. Nagrody dla zwycięzców ufunduje ks. proboszcz. W roku szkolnym 2013/2014 przewidziane są III części konkursu, po każdej z nich odbędzie się losowanie i rozdanie nagród.

Część I trwa od 3 listopada do 29 grudnia. Pod koniec roku na stronie internetowej parafii opublikowana zostanie karta odpowiedzi, którą należy wydrukować lub przepisać, uzupełnić i przed wyznaczonym terminem wrzucić do specjalnie przygotowanego pudełka, które będzie się znajdować w zakrystii. Serdecznie Was zachęcam do udziału w konkursie. Dokładne terminy, do kiedy można udzielać odpowiedzi i kiedy odbędzie się rozdanie nagród, zostaną podane w późniejszym czasie.

KOMUNIKATY DUSZPASTERSKIE

XXXIII Niedziela Zwykła – 17 listopada 2013 r.

1. Nieszpory zostaną odprawione o godz. 17.00. Następnie będziemy się modlić za zmarłych polecanych w wypominkach rocznych.
2. Spotkanie dla dzieci przygotowujących się do przyjęcia pierwszej Komunii Świętej i ich rodziców odbędzie się po Mszy św. o godz. 11.30.
3. Trwają przygotowania do adwentowych rekolekcji ewangelizacyjnych. Ponieważ członkowie wspólnoty Ruchu Światło-Życie, odpowiedzialnej za te rekolekcje, pragną dotrzeć z zaproszeniami do jak największej liczby naszych parafian, od 18 listopada rozpoczynają uliczną akcję modlitewną za mieszkańców poszczególnych części parafii. Przy tej okazji będą się dzielić swoją wiarą i zapraszać na rekolekcje. Wszyscy uczestniczący w tej inicjatywie będą mieli identyfikatory z pieczętką parafii i pisemne upoważnienie księdza proboszcza. Akcja potrwa do 29 listopada.
4. Przypominamy również, że zespół prowadzący rekolekcje podejmuje posługę modlitewną, obejmującą osoby potrzebujące nawrócenia. Stworzona do tej posługi grupa do czasu rekolekcji będzie powierzać Bogu wszystkich naszych parafian, którzy zagubili się na swojej drodze życiowej. Jeżeli ktoś chciałby prosić o modlitwę w intencji konkretnej osoby, może to uczynić, wrzucając prośbę do skrzynki, która znajduje się po prawej stronie nawy głównej, przy kaplicy Matki Bożej.
5. W tym tygodniu przypadają następujące święta liturgiczne:
  - w poniedziałek, 18 listopada – wspomnienie bł. Karoliny Kózkówny, dziewicy i męczennicy;
  - we wtorek, 19 listopada – wspomnienie bł. Salomei, dziewicy;
  - w środę, 20 listopada – wspomnienie św. Rafała Kalinowskiego, kapłana;
  - w czwartek, 21 listopada – wspomnienie Ofiarowania Najświętszej Maryi Panny;
  - w piątek, 22 listopada – wspomnienie św. Cecylii, dziewicy i męczennicy.
6. W następną niedzielę obchodząc będziemy uroczystość Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata. Po Mszy św. o godz. 13.00, przed wystawionym Najświętszym Sakramentem, odmówimy Litanię do Najświętszego Serca Pana Jezusa i akt poświęcenia. Następnie zapraszamy na koncert w wykonaniu naszej organistki, pani Natalii Knyziak, oraz chóru parafialnego.
7. W listopadzie i grudniu mamy jeszcze wolne intencje mszalne.

Wszystkim obchodzącym w tym tygodniu imieniny składamy serdeczne życzenia błogostawieństwa Bożego oraz wszelkiej pomyślności w życiu osobistym i zawodowym.

Intencja różańcowa Kół Żywego Różańca

od 10.11.2013 do 8.12.2013

**Módlmy się o Miłosierdzie
Boże dla dusz w czystcu
cierpiących.**

"Szczęść Boże"

Odnowa w Duchu Świętym
zaprasza

SPOTKANIE BOGA ŻYWEGO

*„(...) Niech nas ogarnie
łaska Panie Twa,
Duch Twój Święty
niech dotknie nas...”*

Zapraszamy na
MODLITWĘ UWIELBIENIA
słowem i śpiewem,
która odbędzie się
w sali nad Galerią (w dzwonnicy),
w piątek – 22 listopada
– o godz. 19.00.

*Serdecznie zapraszamy
do wspólnej modlitwy!*

Parafialna grupa Odnowy
w Duchu Świętym „EFFATHA”
wraz z ks. Marcinem Lorezem

Rzymkokatolicka Parafia pw. św. Anny w Wilanowie

ul. Kolegiacka 1, 02-946 Warszawa
tel./fax 22 842 18 01

(tel. czynny od poniedziałku do piątku
w godzinach pracy kancelarii)

Kancelaria czynna:

pn., śr., pt. - godz. 16.00 - 19.00
wt., czw. - godz. 8.00 - 11.00

Kredyt Bank SA Filia nr 2 w Warszawie
- V O/Warszawa,
ul. Kosiarzy 37, 02-953 Warszawa
Nr rachunku:
62 1500 1272 1212 7002 4425 0000

internet: www.parafiawilanow.pl
e-mail: kancelaria@parafiawilanow.pl
e-mail **Redakcji**: klimaty@parafiawilanow.pl
Wydawca

Zarówno nasza parafia,
jak i Fundacja Ecclesia
Villanovensis są także
obecne na Facebooku.

www.facebook.com/parafia.wilanow

Zeskanuj kod QR
i czytaj „Klimaty”
w smartfonie lub
na tablecie.